

(reportáž z dubnové Krychle)

Než se týdnem s týdnem sešel, byl čtvrtek **28. dubna 2005** a osmá hodina v Balbínově poetické hospůdce znamená jedině: začátek Krychle.

Dubnový los dramaturga padl na písničkáře **Petra Sedláčka**. Jenže blížila se osmá hodina a Petr byl v sále reprezentován pouze svou sympatickou ženou a kytarou Anežkou.

Petr se totiž vracel z Lisabonu a díky zmatkům ve vzduchu si krátil cestu přes Paříž, ale podle aktuálních informací jej čekal už jen nejtěžší úsek cesty z letiště do Balbínky.

Na opačném konci cesty v části Čáslavi zvané Vrchy byl kolem šesté celkem v klidu **Marcel Kříž**, který měl být rovněž hvězdou večera. Ale mobily vše napravily a Marcel byl na cestě.

Stejně jako v úterních Stopách sešlapanejších bot se ukázala síla folkové improvizace. Proto namísto stále nepřítomného Petra na jevišti vešel jako první hodný strýček **Michal Knébl** oblečený v nedbale elegantním pruhovaném saku lázeňského "táty kolonády". Michal vzal do ruky kytaru a namísto obvyklých delších příběhů, zejména pohádkových, pálil do publika své krátké příběhy.

Po něm se vzal ruky kytaru dramaturg lednové Krychle **Jirka Zip Suchý**. Spustil *Holky, Krtka* a opět připomněl publiku, že otěhotnět je možné i po telefonu. Je velká škoda, že Jirka nevystupuje častěji. Škoda pro něj i pro publikum. Snad budou někdy mít Suchý písničky své pokračování. Jirku citlivě doprovázel na housle Michal Knébl, byť míra improvizace byla místy poněkud svérázná, ale u Michala tomu nemůže být jinak.

Potom se otevřely dveře a mezi nimi unavená, ale usměvavá tvář **Petra Sedláčka**.

Petr sundal kravatu a oblečený jako slušný člověk se šel na jeviště omluvit. Únavu a stres ze zpožděného letu zaháněl několika anekdotami a příběhem o tom, jak urychlil let historkou o koncertu v Praze pod vysokou pokutou za zpoždění.

Petr se napil bílého vína, rukou pohladil Anežku, pohledem svou ženu a začal zpívat. Vzduchem létaly krásné slovní hříčky i Petrovo české přebásnění písně Leonarda Cohena.

Písně byly jako vždy v pauzách vyplňovány příběhy a anekdotami. Z doby, kdy Petr pracoval pro japonskou firmu, je příběh japonského podnikatele, který ve dvě ráno chtěl v nějakém hotelu v okresním městě telefonicky objednat dva rumy z pokoje 222. Japonec do sluchátka sdělil: *Please, two rums to room two two two* (zkuste to říci rychle). Z druhé strany se česky ozvalo.

*Tramtarará, ty debile!*

Na závěr březnové Krychle Petr avizoval příběh detektiva Sherlocka Holmese.

Po krátké přestávce se na jevišti odehrával příběh dvojice doktor Watson - Sherlock Holmes v Praze.

Z hereckých či spíše nehereckých výkonů bych vyzdvihl úvodní slovo **Arnošta Frauenberga**, který v tom nejlepším bruknerovském duchu (mám na mysli Petra Bruknera z divadla Járy da Cimrmana) přiváděl Sedláčka - Watsona k šílenství Poté, co byl Arnošt vyhnán z jeviště, příběh začal.

Nechci příběh rozebírat a krom Arnošta bych chtěl zmínit i fenomenální kreaci **Michala Knébla**, který s houslemi, vycpaným břichem a v lázeňském saku a převážně na toaletě představoval stěžejní roli nezvěstného. Z scénáře jeho role cituji: "Kurva, puste mě někdo ven!"

Po imaginární oponě a děkovačce (zbylí herci nebyli v programu uvedeni, ale představitel role Holmese na mě v rámci role řval) jeviště na chvíli obsadil květnový dramaturg Arnošt Frauenberg.

Černovlasý brýlatý Arnošt mě opět dostal svou poetikou. Takový *Kominík* je lahůdka vzatá ze života, něžná, laskavá a křehká písnička. Arnošta mám zkrátka rád.

Jestliže se kdysi mohlo říkat, že Arnošt vycházel z Plíhala, dnes není vyloučeno říkat o někom z mladší generace, že vychází z Arnošta Frauenberga.

V poslední části večera vystoupil Marcel Kříž s Petrovou Anežkou a občas s foukací harmonikou. Marcela doprovázel na kytaru **Pavel "Kovin" Kovačka**, muzikant z kapely Janis Joplin Revival.

**Marcel Kříž** (nar. 1976) prošel za svůj mladý život různými styly. Jeho výkon v Balbínce bych si troufl označit jako fenomenální. Při přebásněném příběhu Toma Waitse s refrénem o dvaceti devíti dolarech v kabelce z krokodýlí kůže běhá mráz po zádech. Marcelův hlasový projev s "třešňákovským" štychem je vymlouvavý a dravý. Jenže za chvíli přejde Marcel po pár taktech do odlehčené polohy, aby krátce po tom opět přidal dramatičnost.

Dlouhé skladby plné kytarových improvizací Marcela a Kovina jsou lahůdkou.

Marcel pak vzpomněl své vysoké německé šéfové Marion a v převzaté písni je několik minut důrazně sděloval, že na její farmě už nebude dřít pro ni, ani pro členy její rodiny.

Vzápětí Marcel vzdal poctu J. Brelovi a do potlesku zněl přídavek.

Než řeknu ještě jednou díky všem účinkujícím, jedna věc mi na dubnové Krychli vadila. Přítomnost podnapilého vtipálka, které v opilecké pýše za každou cenu "baví dámy a pány" kvalitu večera nezlepší a velmi mi vadí.

Takže teď už naposledy: Petře a spol, díky za hezký večer. Uvidíme se poslední čtvrtek v květnu.